

Sygn. akt III KZ 60/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **P. J.**,
skazanego z art. 279 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 30 września 2016 r.,
zażalenia skazanego
na postanowienie Sądu Okręgowego w E.
z dnia 19 sierpnia 2016 r., sygn. akt VI Ka (...), o odmowie przywrócenia terminu do
złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku tego
Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r.,
na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać wniosek
Sądowi Okręgowemu w E. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Zaskarżone orzeczenie nie mogło się ostać, ponieważ zaistniała, niepodniesiona w zażaleniu, bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 40 § 3 k.p.k. Postanowienie to zostało wydane przez sędziego I. L., która zasiadała w składzie Sądu odwoławczego (przewodnicząc mu). Wniosek skazanego dotyczył wyroku wydanego przez ten skład. W judykaturze tymczasem konsekwentnie przyjmuje się, że zwrot „sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia... zaskarżonego w trybie kasacji nie może orzekać co do tej kasacji” (art. 40 § 3 k.p.k.) odnosi się nie tylko do decyzji, które

dotyczą dopuszczalności kasacji, ale również do tych rozstrzygnięć, pozostających z nimi w ścisłym związku, które „blokują” dostęp do kasacji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., IV KZ 1/14 – Lex 1425024 i przywołane tam orzecznictwo). Dlatego, niezależnie od podniesionych zarzutów, należało uchylić zaskarżone postanowienie i wniosek skazanego przekazać do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy w nowym składzie rozważy też, czy rzeczywiście miał zastosowanie art. 422 § 2a k.p.k. (dodany ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw – Dz.U. 2016 r., poz. 437), czy jednak – art. 100 § 3 k.p.k. w brzmieniu ustalonym również tak zatytułowaną ustawą z dnia 27 września 2013 r. (Dz.U. 2013 r., poz. 1247 ze zm.). Rozbieżności wynikłe w orzecznictwie (por. postanowienia SN: z dnia 22 czerwca 2016 r., III KZ 39/16 i z dnia 24 sierpnia 2016 r., IV KZ 38/16) powinny być wyjaśnione przez powiększony skład Sądu Najwyższego na posiedzeniu w dniu 29 listopada 2016 r. (I KZP 10/16).